

Estat Català, centenari d'un ideal

written by Jaume Renyer | 13 de juliol de 2022

Més sobre la commemoració dels 100 anys d'Estat Català en [aquest enllaç](#).

En el marc de la celebració dels 100 anys de la constitució d'Estat Català com a partit independentista, s'ha fet públic el manifest "[Estat Català, centenari d'un ideal](#)", signat per patriotes d'arreu de la nació i subscrit per familiars dels qui en foren membres destacats. Entre els primers signants hi ha els presidents de Catalunya Carles Puigdemont i Joaquim Torra, del País Valencià en Josep-Lluís Albinyana i de les Illes Balears en Cristòfol Soler, així com el vicepresident del Departament del Pirineu Oriental Nicolas Garcia. El manifest, que reproduïm seguidament, es va llegir en un [acte commemoratiu celebrat al Museu d'Història de Catalunya](#):

"El 8 de juliol de 1922, Francesc Macià, amb altres patriotes catalans, funda l'organització Estat Català (EC), la primera formació política de caràcter netament independentista, recollint la trajectòria de La Reixa (1901), Catalunya Grop Nacionalista Radical de Santiago de Cuba (1908) i la Federació Democràtica Nacionalista (1919). Creat 15 anys després del Sinn Fein, és avui, després del partit irlandès, la segona formació independentista més antiga d'Europa.

Des del principi, EC va inscriure's en la tradició d'un patriotisme popular i progressista que, pel cap baix, ja s'havia manifestat durant les darreres dècades del segle XIX de forma intermitent i fragmentària. Els seus militants, procedents de les classes populars i mitjanes de les ciutats i de la ruralia, s'han distingit sempre per un compromís polític absolut amb la llibertat i la sobirania de la nació catalana, treballant des de l'anonimat i la plena generositat

d'energies, temps i diners, lluny de l'interès personal i l'ostentació pública, sempre amb coratge, constància i abnegació enfront de tota adversitat col·lectiva. Aquesta militància permanent, exercida des d'un patriotisme desinteressat, ha prioritzat tothora la lleialtat total al país i la fidelitat als seus anhels d'independència nacional, trajectòria que mereix el reconeixement públic dels signants d'aquest Manifest.

La formació de Macià va començar a delimitar políticament, així mateix, l'àmbit territorial de la nació catalana, entesa com un espai compartit entre els territoris històrics de Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià, visió nacional assumida amb el pas dels anys per tot l'independentisme català. Amb els Fets de Prats de Molló, el judici posterior a París, els viatges de F. Macià a Moscou i al con sud d'Amèrica, EC contribuí a la internacionalització del plet català i a la legitimació a l'exterior de les aspiracions nacionals del nostre poble. El perfil social dels seus membres n'explica la preocupació constant pels interessos de la pagesia, els treballadors urbans i la resta de classes populars, com en són prova els diversos documents elaborats a les acaballes de la Dictadura de Primo de Rivera, la mateixa Constitució Provisional de la República Catalana, aprovada a l'Havana el 1928, o la constitució d'un Front Obrer d'Estat Català a finals dels anys seixanta.

Inequívocament antifeixista, va fer costat al president Companys el 6 d'octubre de 1934, davant l'avenç del feixisme a l'Estat espanyol, i va combatre el franquisme amb les armes a Mallorca, Eivissa, Formentera, el Pirineu, el front d'Aragó i més enllà i tot, amb la mateixa decisió i valentia amb què militants seus van lluitar contra els nazis a la Resistència francesa, van morir en combat, als camps d'extermini alemanys o afusellats pel règim espanyol franquista. La dictadura militar espanyola n'il·legalitzà el partit, en prohibí les publicacions, en tancà les seues i, com succeí amb les altres

formacions democràtiques, n'empresonà militants, els perseguí, els forçà a l'exili o els condemnà al silenci, condemna que mai no van acceptar i a la qual s'oposaren amb fets.

Durant les darreres dècades, EC ha estat generador de noves organitzacions independentistes i ha estat present en totes les plataformes unitàries i espais de lluita nacional existents. També ha continuat la seva tasca d'internacionalització de la causa catalana, sobretot amb formacions polítiques d'alliberament nacional d'arreu del món, particularment a l'àmbit mediterrani, a les quals ha fet participar també de l'evolució política viscuda a Catalunya, amb una majoria electoral de caràcter independentista, amb les diferents consultes populars i els referèndums del 9 de novembre de 2014 i el 1r d'octubre de 2017. Cent anys després de la seva fundació, amb catalans empresonats, exiliats i objecte constant de persecució i represàlia per part d'Espanya, les aspiracions legítimes d'independència nacional, benestar material, progrés econòmic, qualitat democràtica i normalitat lingüística i cultural continuen resumint-se en un objectiu polític expressat en només dues paraules, plenes d'història i carregades de futur, ahir i avui: Estat Català!"